

TRI PRIPOVEDI O GLASOVH

1.

Večkrat sem slišala, kako me je nekdo poklical po imenu. Tudi ko ni bilo nikogar okoli mene. Izgovorjava je bila počasna in šepetajoča, glas pa oddaljen. Za dogodek, ki se mi je zgodil pred štirimi leti, ve samo moja mama oziroma mi edina verjame. Svojo izkušnjo sem že delila s kom drugim, vendar sem dobila občutek, da mi nihče ne verjame. Štiri leta nazaj sem bila zvečer v hiši sama s svojo bolečino, saj sta se starša ločevala in se je oče odselil. Mame ni bilo doma, jaz pa sem legla v posteljo v upanju, da se varno vrne domov. Zadnje čase me je zelo skrbelo zanjo, saj je bila shujšana, nemočna in kamor koli je šla, me je bilo strah, da se ji kaj naredi. Ko sem ležala, sem naenkrat zaslišala glasne in histerične ženske krike. Kriki so postajali vedno bolj intenzivni, v ozadju pa je odmeval otroški jok. Sedla sem na posteljo, kolena stisnila k sebi in si z dlanmi prekrila ušesa. Glasno sem jokala in takrat sem se počutila, kot da sem zblaznela. V histeričnem joku sem klicala mamo in jo prosila, da se vrne domov. Prišla je, kakor hitro je lahko, in ko je stopila čez vhodna vrata, so vsi glasovi utihnili. To je bilo zame grozno in mučno doživetje. Po tem dogodku nisem nikoli več slišala česa podobnega. Še danes veliko premišljujem o tem dogodku. Prišla sem do sklepa, da je bil to moj notranji glas in zvok moje bolečine. Mogoče sem bila jaz ženska, ki je kričala od bolečine, in otrok, ki je jokal, ker je bil osamljen.

2.

Skozi prebiranje literature sem ugotovila, da tudi sama spadam v kategorijo »slišanje glasov«. Meni je to tako nekaj samoumevnega – slišanje svojih misli in pogovarjanje s sabo –, kar naj bi bilo značilno le za del vseh ljudi. To dejstvo me je zelo presenetilo, namreč da naj bi približno polovica ljudi ne imela tega glasu, saj si ne znam predstavljati razmišljanja brez tega. Sama sem s svojimi glasovi precej zadovoljna, saj se zelo rada pogovarjam s sabo in gledam na situacije z različnih zornih kotov. Vseeno pa so včasih precej neprijetni, saj mi govorijo, kako sem slaba, da sem kriva nečesa, da sem grda itd. Pogosto sta v meni prisotna dva glasova, ki ju oba doživljam kot sebe. En del mene mi govori grde stvari, drugi me pri tem pomirja. Kakor da je prvi del »otrok v meni«, medtem ko je drugi del »odrasla jaz«. Večkrat se znajdem v konfliktu, kateremu od teh glasov verjeti, predvsem kar se tiče mene in moje samopodobe. Strinjam se s tezo, da nam glasovi nekaj sporočajo in da jim moramo prisluhniti. Menim, da skozi svoje glasove lahko vidim, kdaj sem v notranjem konfliktu, ugotovim tudi, kje se počutim bolj in kje manj samozavestno, hkrati pa z njimi poglobljam svoje razmišljanje o sebi in drugih. Vseeno pa mislim, da nas lahko ti glasovi tudi ohromijo; pri meni se to zgodi, ko vedno znova zmaga »otrok v meni«, ko se prepustim samo sovraštvu in sebe prepričam, kako nesposobna sem. Vendar se mi moja izkušnja nikoli ni zdela tako grozna, kakor izkušnje drugih, o katerih sem brala. Tu bi izpostavila primer, ko glasovi nekomu pravijo, naj nekoga ubije. Moja izkušnja je daleč od tega, da bi bila tako huda, predvsem zato, ker svoje glasove, kljub vsakodnevni pogostosti, zaznavam kot svoje misli, kot del sebe, pa četudi so negativne (očitno sem jih slišala

od koga tekom svojega življenja in jih ponotranjila). To pa zato, ker to doživljam že odkar pomnim, hkrati pa jih slišim v svoji glavi, z mojim glasom (le njihov ton se spreminja).

3.

»KDO SI?« spraujem glas, ki doni v moji glavi.

»Zakaj me že enkrat ne pustiš pri miru?«

Glas ne uboga. Še naprej mi govori, kako pametno se mu zdi, da svojo bolečino zapečatim s trpinčenjem same sebe. Na vsak način bi me rad iztiril. Najprej je zelo tih, po prstih se pretihotapi v moje misli. Če postanem slabše volje, postaja glasnejši. Če se poberem s tal, me pusti pri miru. In ni se oglasil že kar dolgo. Natančneje 3 leta.

Zadnje čase pa spet prihaja bližje meni. Skuša prodreti v moj zdravi del duševnosti in si jo prisvojiti. Vabi me v groteskni objem svojih dolgih krempljev, ki se tako krčevito stegujejo proti cilju. Razlog, da se mi je tako znatno približal, najbrž tiči nekje v moji čustveni sferi. Kot po navadi.

Razmišljam, kdo bi lahko predstavljal zlodeja, ki me na vsake toliko pride obiskat. Nekaj dni nazaj sem v ta namen glas poslušala s ščepcem več razumskeosti. Ugotovila sem, da sem ta zlodej pravzaprav jaz. Sami sebi prigovarjam v tretji osebi. Ob misli na to, da sem sama sebi največja ovira, se zgrozim. V svoji glavi se znam sporazumevati samo v ekstremih. Ko je dobro, je zares dobro. Ko je slabo, je le še vprašanje časa. Včasih si želim, da bi mi možgani kar eksplodirali. Da bi lahko ostala brez svojih misli. Da bi lahko ostala brez sebe – tudi na tem mestu glas zapoje. Vesel je, ker je dosegel svoj cilj. Končno se počutim slabo. Tako slabo, da se skoraj dušim v lastnem joku. Bolečina zasede sleherno celico mojega telesa. Počasi se sesedam sama vase. Kot da delček za delčkom odмира moja notranjost.

Verjamem mu. Glasu zares verjamem, da sem grešila.

Na tej točki mi preostane samo ena opcija: da se za svoj(e) greh(e) kaznujem. To počenjam že vrsto let, zato zame niti ni takšno presenečenje, da slej ko prej ob moji slabi volji pride do tega. Podžiganje s strani mojega glasu v mislih vso stvar pripelje na čisto drug nivo. V roke primem rezilce in si zadam rano. In še eno. In še eno. Tako počnem, dokler se v meni ne prebudi slaba vest. To je moj način streznitve. Ustavim se in zadiham. Moje misli ostanejo prazne. Glas je odšel. Vrnil se je v temno podzemlje. Končno lahko mirno nadaljujem s svojim bivanjem. Zdaj se lahko spet pripnem nazaj na povodec, s katerim me superego vodi naokoli.

V resnici se vrtim v popolnoma zblojenem začaranem krogu, iz katerega ne znam izstopiti. Tako se imam pod kontrolo, da ne znam več živeti spontano. A prav trenutki, ko v mojo glavo vstopi glas, so brez kakršnega koli nadzora. Svet domišljije, ki je poln ironije, me vodi skozi življenje. V tem trenutku se mi na obraz riše nasmeh. Kar ne morem se naučiti ugotovitve, da so moji slabi trenutki v bistvu dobri. Glas, ki sem ga toliko let sprejemala kot svojega napadalca, mi hoče samo dobro. Kliče na pomoč. Pa ga bom nekoč kljub vsemu uspela uslišati?

Tri študentke